Republika Hrvatska
Općinski sud u Sisku
Stalna služba u Petrinji
Petrinja, Trg dr. Franje Tuđmana 12 Poslovni broj: P-508/2019-37

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Sisku, Stalna služba u Petrinji, po sutkinji Blaženki Navara, u pravnoj stvari tužiteljice Ivane Dolenac, OIB 85156617702, Nova Drenčina, Livadarski Put 3, 44250 Petrinja, zastupane po punomoćnici Ani Smolčić, odvjetnici iz Siska, protiv tuženika Privredne banke Zagreb d.d., OIB 02535697732, Radnička cesta 50, 10000 Zagreb, zastupane po punomoćnici Maji Čuljak, odvjetnici iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon zaključene glavne javne rasprave održane 17. rujna 2026., u prisutnosti tužiteljice osobno i punomoćnice tužiteljice, a u odsutnosti punomoćnika tuženika, na ročištu za donošenje i objavu presude, dana 30. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da su ništetne odredbe Ugovora o kreditu broj:9012293479 od 22. veljače 2007., solemniziranom po Javnom bilježniku Ivanu Markoviću dana 23. veljače 2007. pod brojem OV-2086/2007, koji su sklopili tužiteljica Ivana Dolenac, OIB 85156617702 kao korisnik kredita i tuženik Privredna banka Zagreb d.d., OIB 02535697732 kao kreditor u dijelu u kojem se Korisnik kredita obvezuje platiti banci kamatu po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno odluci Banke o kreditiranju građana, a preko ugovorene kamatne stope od 4,35 % godišnje.

II. Utvrđuje se da su ništetne odredbe Ugovora o kreditu broj:9012293479 od 22. veljače 2007., solemniziranom po Javnom bilježniku Ivanu Markoviću dana 23. veljače 2007. pod brojem OV-2086/2007, koji su sklopili tužiteljica Ivana Dolenac, OIB 851566177302 kao korisnik kredita i tuženik Privredna banka Zagreb d.d., OIB 02535697732 kao kreditor u dijelu u kojem je ugovorena otplata kredita uz korištenje valutne klauzule vezane za CHF.

III. Odbija se tužbeni zahtjev tužiteljice Ivane Dolenac u dijelu koji glasi:
"Nalaže se tuženoj Privredna banka Zagreb d.d., OIB 02535697732 da isplati tužiteljici Ivani Dolenac, OIB 85156617702 iznos od 4.806,67 eura."

IV. Nalaže se tuženoj Privrednoj banci Zagreb d.d., OIB 02535697732 da isplati tužiteljici Ivani Dolenac, OIB 85156617702 zakonske zatezne kamate na iznos od 4.806,67 eura od dana dospijeća pa do isplate, i to od dospijeća pa do 31. srpnja 2015. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo

tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015.g. pa do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatim za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, a od 1. siječnja 2023. pa do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, te od 30. prosinca 2023. godine do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stopa proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koje zatezne kamate teku kako slijedi:

-na iznos od 42,22 EUR od 31.08.2007. godine pa do isplate;
-na iznos od 41,45 EUR od 30.09.2007. godine pa do isplate;
-na iznos od 41,31 EUR od 31.10.2007. godine pa do isplate;
-na iznos od 41,81 EUR od 30.11.2007. godine pa do isplate;
-na iznos od 41,44 EUR od 31.12.2007. godine pa do isplate;
-na iznos od 42,09 EUR od 31.01.2008. godine pa do isplate;
-na iznos od 74,28 EUR od 29.02.2008. godine pa do isplate;
-na iznos od 75,45 EUR od 31.03.2008. godine pa do isplate;
-na iznos od 73,22 EUR od 30.04.2008. godine pa do isplate;
-na iznos od 72,65 EUR od 31.05.2008. godine pa do isplate;
-na iznos od 73,21 EUR od 30.06.2008. godine pa do isplate;
-na iznos od 71,51 EUR od 31.07.2008. godine pa do isplate;
-na iznos od 71,10 EUR od 31.08.2008. godine pa do isplate;
-na iznos od 72,38 EUR od 30.09.2008. godine pa do isplate;
-na iznos od 78,95 EUR od 31.10.2008. godine pa do isplate;
-na iznos od 74,32 EUR od 30.11.2008. godine pa do isplate;
-na iznos od 78,99 EUR od 31.12.2008. godine pa do isplate;
-na iznos od 78,46 EUR od 31.01.2009. godine pa do isplate;
-na iznos od 79,76 EUR od 28.02.2009. godine pa do isplate;
-na iznos od 78,61 EUR od 31.03.2009. godine pa do isplate;
-na iznos od 78,63 EUR od 30.04.2009. godine pa do isplate;
-na iznos od 77,21 EUR od 31.05.2009. godine pa do isplate;
-na iznos od 75,56 EUR od 30.06.2009. godine pa do isplate;
-na iznos od 76,03 EUR od 31.07.2009. godine pa do isplate;
-na iznos od 76,52 EUR od 31.08.2009. godine pa do isplate;
-na iznos od 76,30 EUR od 30.09.2009. godine pa do isplate;
-na iznos od 75,54 EUR od 31.10.2009. godine pa do isplate;
-na iznos od76,53 EUR od 30.11.2009. godine pa do isplate;
-na iznos od 77,20 EUR od 31.12.2009. godine pa do isplate;
-na iznos od 78,36 EUR od 31.01.2010. godine pa do isplate;
-na iznos od 77,85 EUR od 28.02.2010. godine pa do isplate;
-na iznos od 79,39 EUR od 31.03.2010. godine pa do isplate;
-na iznos od 78,85 EUR od 30.04.2010. godine pa do isplate;
-na iznos od 79,45 EUR od 31.05.2010. godine pa do isplate;

-na iznos od 84,08 EUR od 30.06.2010. godine pa do isplate;
-na iznos od 82,16 EUR od 31.07.2010. godine pa do isplate;
-na iznos od 85,87 EUR od 31.08.2010. godine pa do isplate;
-na iznos od 84,73 EUR od 30.09.2010. godine pa do isplate;
-na iznos od 82,54 EUR od 31.10.2010. godine pa do isplate;
-na iznos od 69,73 EUR od 30.11.2010. godine pa do isplate;
-na iznos od 73,26 EUR od 31.12.2010. godine pa do isplate;
-na iznos od 70,59 EUR od 31.01.2011. godine pa do isplate;
-na iznos od 71,36 EUR od 28.02.2011. godine pa do isplate;
-na iznos od 69,89 EUR od 31.03.2011. godine pa do isplate;
-na iznos od 69,91 EUR od 30.04.2011. godine pa do isplate;
-na iznos od 62,30 EUR od 31.05.2011. godine pa do isplate;
-na iznos od 62,41 EUR od 30.06.2011. godine pa do isplate;
-na iznos od 65,88 EUR od 31.07.2011. godine pa do isplate;
-na iznos od 51,14 EUR od 31.08.2011. godine pa do isplate;
-na iznos od 49,44 EUR od 30.09.2011. godine pa do isplate;
-na iznos od 49,09 EUR od 31.10.2011. godine pa do isplate;
-na iznos od 48,81 EUR od 30.11.2011. godine pa do isplate;
-na iznos od 49,33 EUR od 31.12.2011. godine pa do isplate;
-na iznos od 49,71 EUR od 31.01.2012. godine pa do isplate;
-na iznos od 49,78 EUR od 29.02.2012. godine pa do isplate;
-na iznos od 49,11 EUR od 31.03.2012. godine pa do isplate;
-na iznos od 49,23 EUR od 30.04.2012. godine pa do isplate;
-na iznos od 49,28 EUR od 31.05.2012. godine pa do isplate;
-na iznos od 48,77 EUR od 30.06.2012. godine pa do isplate;
-na iznos od 48,73 EUR od 31.07.2012. godine pa do isplate;
-na iznos od 48,37 EUR od 31.08.2012. godine pa do isplate;
-na iznos od 47,71 EUR od 30.09.2012. godine pa do isplate;
-na iznos od 48,06 EUR od 31.10.2012. godine pa do isplate;
-na iznos od 48,17 EUR od 30.11.2012. godine pa do isplate;
-na iznos od 47,91 EUR od 31.12.2012. godine pa do isplate;
-na iznos od 46,64 EUR od 31.01.2013. godine pa do isplate;
-na iznos od 47,33 EUR od 28.02.2013. godine pa do isplate;
-na iznos od 47,27 EUR od 31.03.2013. godine pa do isplate;
-na iznos od 46,69 EUR od 30.04.2013. godine pa do isplate;
-na iznos od 45,49 EUR od 31.05.2013. godine pa do isplate;
-na iznos od 45,35 EUR od 30.06.2013. godine pa do isplate;
-na iznos od 45,35 EUR od 31.07.2013. godine pa do isplate;
-na iznos od 45,38 EUR od 31.08.2013. godine pa do isplate;
-na iznos od 46,01 EUR od 30.09.2013. godine pa do isplate;
-na iznos od 45,50 EUR od 31.10.2013. godine pa do isplate;
-na iznos od 45,50 EUR od 30.11.2013. godine pa do isplate;
-na iznos od 45,58 EUR od 31.12.2013. godine pa do isplate, sve u roku 15 dana.

V. Odbija se tužbeni zahtjev tužiteljice Ivane Dolenac u dijelu koji glasi:
"Nalaže se tuženoj Privredna banka Zagreb d.d., OIB 02535697732 da isplati tužiteljici Ivani Dolenac, OIB 85156617702 iznos od 8.389,60 eura."

VI. Nalaže se tuženoj Privredna banka Zagreb d.d., OIB 02535697732 da isplati tužiteljici Ivani Dolenac, OIB 85156617702 zakonske zatezne kamate na iznos od 8.389,60 eura koje teku od dana dospijeća pa do isplate, i to od dospijeća pa do 31. srpnja 2015. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015.g. pa do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatim za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, a od 1. siječnja 2023. pa do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, te od 30. prosinca 2023. godine do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stopa proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koje zatezne kamate teku kako slijedi:

-na iznos od 1,88EUR od 31.03.2007. godine pa do isplate;
-na iznos od 1,82EUR od 29.02.2008. godine pa do isplate;
-na iznos od 7,87EUR od 31.03.2008. godine pa do isplate;
-na iznos od 28,62EUR od 31.10.2008. godine pa do isplate;
-na iznos od 7,07EUR od 30.11.2008. godine pa do isplate;
-na iznos od 30,07EURod 31.12.2008. godine pa do isplate;
-na iznos od 28,20EUR od 31.01.2009. godine pa do isplate;
-na iznos od 35,13EUR od 28.02.2009. godine pa do isplate;
-na iznos od 30,28EUR od 31.03.2009. godine pa do isplate;
-na iznos od 31,05EUR od 30.04.2009. godine pa do isplate;
-na iznos od 24,88EUR od 31.05.2009. godine pa do isplate;
-na iznos od 17,62EUR od 30.06.2009. godine pa do isplate;
-na iznos od 20,56EUR od 31.07.2009. godine pa do isplate;
-na iznos od 23,66 EUR od 31.08.2009. godine pa do isplate;
-na iznos od 23,32EUR od 30.09.2009. godine pa do isplate;
-na iznos od20,36EURod 31.10.2009. godine pa do isplate;
-na iznos od 25,90EUR od 30.11.2009. godine pa do isplate;
-na iznos od 29,94EUR od 31.12.2009. godine pado isplate;
-na iznos od 36,44EUR od 31.01.2010. godine pa do isplate;
-na iznos od 34,75EUR od 28.02.2010. godine pa do isplate;
-na iznos od 43,15EUR od 31.03.2010. godine pa do isplate;
-na iznos od 41,31EUR od 30.04.2010. godine pa do isplate;
-na iznos od 45,14EUR od 31.05.2010. godine pa do isplate;
-na iznos od 68,97EUR od 30.06.2010. godine pa do isplate;
-na iznos od 60,38EUR od 31.07.2010. godine pa do isplate;
-na iznos od 79,77EUR od 31.08.2010. godine pa do isplate;
-na iznos od 75,06EURod 30.09.2010. godine pa do isplate;
-na iznos od 65,09EUR od 31.10.2010. godine pa do isplate;
-na iznos od 84,37EUR od 30.11.2010. godine pa do isplate;

-na iznos od 107,37EUR od 31.12.2010. godine pa do isplate;
-na iznos od 91,84EUR od 31.01.2011. godine pa do isplate;
-na iznos od 97,84EUR od 28.02.2011. godine pa do isplate;
-na iznos od 89,77EUR od 31.03.2011. godine pa do isplate;
-na iznos od 90,99EUR od 30.04.2011. godine pa do isplate;
-na iznos od 123,08EUR od 31.05.2011. godine pa do isplate;
-na iznos od 125,24EUR od 30.06.2011. godine pa do isplate;
-na iznos od 152,94 EUR od 31.07.2011. godine pa do isplate;
-na iznos od 139,51EUR od 31.08.2011. godine pa do isplate;
-na iznos od 124,71EUR od 30.09.2011. godine pa do isplate;
-na iznos od 122,86EUR od 31.10.2011. godine pa do isplate;
-na iznos od 121,54EUR od 30.11.2011. godine pa do isplate;
-na iznos od 128,05EUR od 31.12.2011. godine pa do isplate;
-na iznos od 133,18EURod 31.01.2012. godine pa do isplate;
-na iznos od 135,41EUR od 29.02.2012. godine pa do isplate;
-na iznos od 130,37EUR od 31.03.2012. godine pa do isplate;
-na iznos od 133,09EURod 30.04.2012. godine pa do isplate;
-na iznos od 135,24 EUR od 31.05.2012. godine pa do isplate;
-na iznos od 131,83EUR od 30.06.2012. godine pa do isplate;
-na iznos od 132,97EUR od 31.07.2012. godine pa do isplate;
-na iznos od 131,06EUR od 31.08.2012. godine pa do isplate;
-na iznos od 126,18EUR od 30.09.2012. godine pa do isplate;
-na iznos od 131,33EUR od 31.10.2012. godine pa do isplate;
-na iznos od 134,17EUR od 30.11.2012. godine pa do isplate;
-na iznos od 132,18EUR od 31.12.2012. godine pa do isplate;
-na iznos od 122,16EUR od 31.01.2013. godine pa do isplate;
-na iznos od 130,91EUR od 28.02.2013. godine pa do isplate;
-na iznos od 132,00EUR od 31.03.2013. godine pa do isplate;
-na iznos od 128,05EUR od 30.04.2013. godine pa do isplate;
-na iznos od 117,54EUR od 31.05.2013. godine pa do isplate;
-na iznos od 117,86EUR od 30.06.2013. godine pa do isplate;
-na iznos od 119,65EUR od 31.07.2013. godine pa do isplate;
-na iznos od 121,87EUR od 31.08.2013. godine pa do isplate;
-na iznos od 130,28EUR od 30.09.2013. godine pa do isplate;
-na iznos od 126,93EUR od 31.10.2013. godine pa do isplate;
-na iznos od 128,86EUR od 30.11.2013. godine pa do isplate;
-na iznos od 131,72EUR od 31.12.2013. godine pa do isplate;
-na iznos od 124,60EUR od 31.01.2014. godine pa do isplate;
-na iznos od 128,32EUR od 28.02.2014. godine pa do isplate;
-na iznos od 127,49EURod 31.03.2014. godine pa do isplate;
-na iznos od 124,84EUR od 30.04.2014. godine pa do isplate;
-na iznos od 122,94EUR od 31.05.2014. godine pa do isplate;
-na iznos od 123,29EUR od 30.06.2014. godine pa do isplate;
-na iznos od 127,47EUR od 31.07.2014. godine pa do isplate;
-na iznos od 130,50EUR od 31.08.2014. godine pa do isplate;
-na iznos od 129,81EUR od 30.09.2014. godine pa do isplate;
-na iznos od 132,09EUR od 31.10.2014. godine pa doisplate;
-na iznos od 134,35EUR od 30.11.2014. godine pa do isplate;
-na iznos od 133,67EUR od 31.12.2014. godine pa do isplate;
-na iznos od 135,11EUR od 31.01.2015. godine pa do isplate;

-na iznos od 135,11EUR od 28.02.2015. godine pa do isplate;
-na iznos od 135,11EUR od 31.03.2015. godine pa do isplate;
-na iznos od 135,11EUR od 30.04.2015. godine pa do isplate;
-na iznos od 135,11EUR od 31.05.2015. godine pa do isplate;
-na iznos od 135,11EUR od 30.06.2015. godine pa do isplate;
-na iznos od 135,11EUR od 31.07.2015. godine pa do isplate;
-na iznos od 135,11EUR od 31.08.2015. godine pa do isplate;
-na iznos od 135,11EURod 30.09.2015. godine pa do isplate, sve u roku 15 dana.

VII. Svaka stranka snosi svoje troškove.

Obrazloženje

1. Tužiteljica Ivana Dolenac podnijela je ovome sudu tužbu protiv tuženika Privredne banke Zagreb d.d., utvrđenja ništetnosti i isplate. U tužbi je navela kako je sukladno točki II. Ugovora o kreditu broj: 9012293479 od 20.2.2007.godine solemniziranom po Javnom bilježniku Ivanu Markoviću dana 23. veljače 2007.godine pod brojem OV-2086/2007 (u daljnjem tekstu: Ugovor) ugovorena nadležnost suda prema sjedištu Podružnice banke, dakle ugovorena je nadležnost suda u Sisku. Tužiteljica je dana 7. kolovoza 2010. zaključila brak sa Tomislav Dolenac, te je preuzela prezime Dolenac. Tužena je tužiteljici odobrila kredit u kunskoj protuvrijednosti u iznosu od 86.743,49 CHF po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita a kako je to ugovoreno točkom I . Ugovora. Točkom 4.1. Ugovora na kredit u otplati tužiteljica se obvezala platiti tuženoj kamatu po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno odluci Banke o kreditiranju građana, a koja na dan sklapanja Ugovora je iznosila 4,35% godišnje. Točkom 4.2. Ugovora određeno je da visinu kamatne stope banka može promijeniti i sukladno broju grupa proizvoda, da se obračunava u CHF, sadržana je u anuitetima i dospijeva na naplatu zajedno s njima. Točkom 7.1. Ugovora ugovoreno je da je rok otplate kredita 216 mjeseci, te da kredit u iznosu od 86.743,49 CHF i kamata se otplaćuju u 216 jednakih mjesečnih anuiteta, plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste banke važeće na dan plaćanja prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio ovoga Ugovora. U slučaju promjene kamatne stope, korisnik kredita pristaje da banka snizi ili povisi iznos anuiteta, te se obvezuje plaćati tako izmijenjene anuitete. Pravomoćnom presudom Visokog trgovačkog suda RH Pž-7129/13 od 13. lipnja 2014. godine utvrđeno je da su ugovorne odredbe u svini kreditima kojima je ugovorena kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu sa jednostranom odlukom banke, a o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, te koji su podignuti u razdoblju od 10.9.2003. godine, pa do 31.12.2008. godine ništetne. Odlukom Visokog trgovačkog suda Pž-6632/2017 od 14. lipnja 2018. godine utvrđeno je da su banke, a među njima i tužena, povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o potrošačkom kreditiranju na način da je ugovorena valutu uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti. Sud je utvrdio da su ugovorne odredbe kojima se glavnica veže za valutu švicarski franak prosječnom potrošaču nerazumljive, nepoštene i kao takve ništetne jer su banke, a među njima i tužena, propustile informirati potrošače o općem riziku vezanom za svaku valutnu klauzulu, o činjenici da

je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak neusporedivo veći u odnosu na isti takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj za euro, o tome da je rast tečaja švicarskog franka gotovo potpuno izvjestan, te o povećanom riziku koji donosi istovremeno ugovaranje valutne klauzule i promjenjive kamatne stope. Upravo su ovakve nepoštene i ništetne odredbe ugovorene točkama 4.1., 4.2, 7.1, 7.2 i dr. predmetnog kredita. Naime, tužena nije prilikom sklapanja ugovora upozorila tužitelja na gore navedene rizike, niti je pregovarala sa istim prilikom izmjene kamatne stope. Člankom 323. ZOO propisano je da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka strana dužna vratiti drugoj sve što je primila na temelju takvog ugovora. S obzirom da je sve što je tužena stekla po osnovi ništetnih ugovornih odredbi stečeno bez osnove postoji obveza vračanja i prema čl.1111. st. 3. ZOO. Tužena je tako temeljem ništetne odredbe o promjeni kamatne stope stekla iznos od 36.247,46 kn, a temeljem nepoštene i ništetne odredbe kojom je glavnica vezana uz valutu švicarski franak iznos od 68.736,08 kn, a sve sukladno pojedinačnim mjesečnim iznosima navedenim u tužbenom zahtjevu tužitelja zajedno sa zateznim kamatama na pojedinačne iznose od dospijeća pa do isplate. Kako je tužena utuženi iznos stekla na temelju nepoštenih ugovornih odredbi tužitelj temeljem čl.1115. ZOO ima pravo i na zakonske zatezne kamate od trenutka stjecanja svakog pojedinog iznosa, pa do isplate. Slijedom svega navedenog tužiteljica ustaje sa ovom tužbom i predlaže da naslov donese presudu kojom će utvrditi ništetnima utužene odredbe ugovora i naložiti tuženiku isplatu utuženih iznosa uz naknadu parničnih troškova tužiteljici.

2. U svom odgovoru na tužbu tuženik Privredna banka Zagreb d.d. se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti kako u osnovu tako i u visini. Tuženi ističe kako tužitelj nema pravni interes u predmetnoj pravnoj stvari. Tuženi prvenstveno ističe da je s tužiteljem sklopio Dodatak ugovoru o kreditu broj 9012293479 koji je potvrđen od strane javnog bilježnika (dalje: Dodatak ugovoru) radi provedbe postupka konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR na način i u rokovima propisanim Zakonom o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015) (dalje ZIDZPK). Vrhovni sud Republike Hrvatske je u oglednom postupku vođenom pod brojem Gos-1/2019-36 Rješenjem od 04.03.2020 godine odgovorio na postavljeno pitanje da Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. Ističe kako je navedenom odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Gos-1/2019 zauzeto pravno shvaćanje o podnesenom pitanju. Prema tome Sporazum o konverziji odnosno konkretno odredbe Dodatka Ugovoru o kreditu broj 9012293479 valjanje i ima pravne učinke medu strankama ovog postupka. Iz obrazloženja naprijed navedene odluke i to u uvodnom dijelu obrazloženja, jasno je ponovljen cilj donošenja Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju koji je bio jednokratna mjera vidu konverzije, a u cilju uspostavljanja ravnoteže i otklanjanja bilo kakove nepoštene prakse. Navedenim je zakonom jasno određen način provedbe konverzije i propisan je izračun konverzije u članku 19 b, a način izračuna u članku 19 c, te je određena i obveza objave kalkulatora sukladno članku 19 c. S izračunom konverzije kreditna je institucija bila dužna dostaviti i pregled stanja svih pojedinačnih vrsta tražbina, odnosno izvod otvorenih stavaka svakog pojedinačnog klijenata na dan 30.09.2015. Nastavno se ističe da je Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju Ustavni sud Republike Hrvatske ocijenio usklađenim s Ustavom Republike Hrvatske u svojem Rješenju broj U-I-3685/2015 i dr. od 4.4.2017

godine te je u svojoj odluci istaka kako navedeni zakon ima legitimni cilj koji se ogleda u povećanju socijalne zaštite, sprečavanja nastavljanja nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i sprečavanju produbljivanja dužničke krize te da je navedene mjera (konverzija) razmjerna legitimnom cilju koji se želio postići jer su propisane mjere bile prikladne i nužne te nije postojala druga manje tegobna ili ograničavajuća mjera. Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju je poseban zakon (lex specialis) u odnosu na Zakon o obveznim odnosima. Radi se o izvanrednoj, jednokratnoj i retroaktivnoj mjeri (intervenciji) zakonodavca. Prema shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske ne mogu opća pravila ZOO/05 o ništetnosti ili izostajanju pravnih učinaka u dijelu u kojem su u eventualnoj koliziji s režimom Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju, o konverziji dovesti do ništetnosti ili nepostojanja sporazuma o konverziji. Slijedom navedenog tužbeni zahtjev u potpunosti je neosnovan. Tuženik se istom u cijelosti protivi i predlaže istoga odbiti kao neosnovanog uz naknadu troškova tuženoj strani. U konkretnom postupku, gdje je tužitelj s tuženikom sklopio Dodatak ugovoru i sporazumio se o konverziji koja je dobrovoljno sukladno zakonu i provedena, sud je vezan zauzetim pravnim shvaćanjem iz odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske Gos-1/2019 (pravna vezanost određena Zakonom o parničnom postupku - članak 502 n ZPP-a). Argumentum a contrario navodi na zaključak da korisnik konvertiranog kredita, koji je konvertiran u skladu s kogentnim odredbama ZPK, nema pravni interes za utvrđenje ništetnosti. Na stranci 5 i 6. odluke Vrhovnog suda Gos-1/2019 jasno je objašnjeno da oni koji su sklopili Dodatak ugovora nemaju pravni interes za utvrđenje ništetnosti u konkretnim pravnim stvarima. Tužitelj tumači odluku Vrhovnog suda suprotno onome što u istoj piše. S obzirom da je ta ništetnost preduvjet za bilo kakav kondemnatorni tužbeni zahtjev, ako tužitelj nema pravni interes za utvrđenje ništetnosti, tada niti kondemnatorni tužbeni zahtjev nije osnovan. Iz teksta odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske Gos-1/2019 jasno je vidljiva neutemeljenost i neosnovanost izvođenija daljnjih dokaza, a naročito financijskog vještačenja te je vidljiva neosnovanost tužbe i tužbenog zahtjeva tužitelja. Kako tužitelj u predmetnoj pravnoj stvari uopće nema pravni interes za vođenje postupka, odnosno nema pravni interes za utvrđenje ništetnosti tužba i tužbeni zahtjev u cijelosti su neosnovani. Tužitelj zanemaruje naprijed navedeno rješenje Vrhovnog suda kojim je zauzeto pravno shvaćanje čija je primjena obvezna temeljem samog zakona. Konverzija je u konkretnom slučaju provedena po pravilima Zakona o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju (ZID ZPK). Dakle, korisnici kredita u CHF, koji su svoje obveze konvertirali sukladno ZPK u obveze s naslova ugovora o kreditu u EUR, nemaju pravni interes za vođenje postupka usmjerenog na povrat učinjenih plaćanja s naslova eventualno ništetnih odredbi ugovora o kreditu u CHF, a što proizlazi argumentum a contrario iz iznesenog stajališta VSRH. a što je detaljno objašnjeno i u obrazloženju Rješenja VSRH broj Gos-1/2019. Direktiva 93/13 EEZ Vijeća od 05.04.1993.g. jasno propisuje iznimke od primijene Općí/î pretpostavki za ništetnost (nepoštenost) i to na način da se ne može raditi o nepoštenim ugovornim odredbama ako je njihov sadržaj preuzet iz pozitivnih propisa, a što se konkretno dogodilo prilikom sklapanja Dodatka ugovoru, odnosno prihvatom konverzije od strane tužitelja. Donošenjem Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju došlo je do uspostavljanja ravnoteže interesa između ugovornih strana te je zakonskom intervencijom zakonodavac potpuno otklonio potrebu da se osobama koje su bile ovlaštene tužiti tuženika s osnove odredaba članka 138.a. ZZP-a pruži sudska zaštita i u pogledu njihove restitucije. Položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednačuje sa položajem u kojem bi bio da je koristio kredit u EUR, a položaj potrošača

s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF se izjednačava s položajem potrošača u kojem bi bio daje koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Tužitelj nije bio u obvezi sklopiti Dodatak ugovora o kreditu, već je to bio njegov izbor, hoće li ili ne prihvatiti ponudu za sklapanje Dodatka ugovora koja se odnosila na konverziju njegova ugovora u valutu EUR i visini kamata koju je tuženik primjenjivao u ugovorima koji su bili zaključeni u valuti EUR. Postupkom konverzije i sklapanjem Dodatka ugovoru obuhvaćene su sve otplate (kamate i glavnica) učinjene do 30.09.2015. godine odnosno do sklapanja Dodatka ugovoru. Ugovor o kreditu u CHF u cijelosti se mijenja u ugovor o kreditu u EUR na način kao daje i bio sklopljen u EUR (a ne u CHF) stoga ugovorne strane ne mogu na temelju prijašnjeg ugovora u CHF jedna od druge bilo što potraživati. Gore spomenutim Zakonom o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju određen je i način vraćanja odnosno izračuna konverzije i to člankom 19.c. Kamate i glavnica koje su plaćene preračunate su u kamate i glavnicu plaćenu u EUR po tečaju koji je vjerovnik primjenjivao na dan uplate na kredite iste vrste i uplate u EUR. Ukupno uplaćene svote koje su veće od ukupne svote anuiteta u EUR čine pretplatu i ta se pretplata prema članku 19.c st. 5. Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju koristi za namirenje budućih obroka (anuiteta) sve dok se pretplata u potpunosti ne iskoristi. Tako je došlo do potpune restitucije potrošača. Slijedom gore navedenog primijenjena metodologija koju je tuženik koristio pri konverziji kredita koja je određena člancima 19.b i 19.c Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju dovodi do zaključka da kada je tužitelj prihvatio izračun konverzije i sklopio Dodatak ugovoru o kreditu više se ne može pozivati na eventualnu ništetnost odredbi koje se odnose na promjenjivu kamatnu stopu i Odluke o promjeni visine kamatnih stopa na koju se poziva u ovoj tužbi. Tužitelj je prihvatio promjenu kamatnih stopa za valutu EUR koje su se već dogodile (nema neodređenosti niti neodredivosti) te tako nema niti neizvjesnosti za period koji je već prošao i time je otklonjen prigovor o neodredivosti kamatne stope i samim time ništetnosti iste. Prema jasnoj i kogentnoj odredbi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju banke su bile obvezne uz izračun konverzije kredita potrošačima dostaviti i prijedlog novog ili izmijenjenog ugovora o kreditu. Nema razlike između ”novog” ili ”izmijenjenog” ugovora o kreditu, jer bez obzira kako je nazvan (novi, izmijenjeni, dodatak…) ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u CHF u cijelosti se mijenja u ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u EUR na način kao daje i bio sklopljen u EUR. Prihvatom ponude banke od strane potrošača prestaje postojati ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u CHF kao da ga nikada nije niti bilo, a nastaje novi ugovor s valutnom klauzulom u EUR kao daje od samog početka bio takav (s valutnom klauzulom u EUR). Navedenu činjenicu tužitelj apstrahira i izmišlja tužbu koja se ne temelji na materijalnim dokazima u spisu. Obzirom da su stranke sporazumno Dodatkom ugovoru o kreditu broj 9012293479 razriješile svoj odnos i to na temelju pisanog prihvata izračuna konverzije (koji na transparentan način prikazuje metodologiju obračuna), to je sukladno Glavi VII. Zakona o obveznim odnosima došlo do prestanka obveze po osnovnom ugovoru i to sukladno članku 160. ZOO-a jer je obveza prestala suglasnošću volja sudionika u obveznom odnosu. Za istači je da je u konkretnom slučaju došlo do prihvata ponude tužitelja (prihvaćen izračun konverzije) i to ponude kojom je tužitelj bio u potpunosti i na transparentan način informiran o izračunu svih elemenata konverzije, te je imao omogućen pristup povijesnom pregledu općih uvjeta kreditiranja, odluka o kamatnim stopama, dnevnih tečajeva, odnosno svih relevantnih elemenata kako bi bio u potpunosti informiran čime je doveden u potpuno ravnopravni položaj sa tuženikom i imao je dodatni rok u kojem je mogao odlučiti prihvaća li navedenu zakonom određenu ponudu, čime je jasno da

je Potrošač ovdje tužitelj prihvatom ponude i izračuna u potpunosti namiren. Tužitelj je prihvatio izvod otvorenih stavaka i istome nije prigovorio niti se istome protivio, te je prihvatio ponudu i sklopio konverziju. Tužitelj je također s tuženikom sklopio i Sporazum o načinu namirenja manje uplaćenog iznosa nakon konverzije kredita broj 9012293479 kojim stranke potvrđuju sve navode iz Dodatka tako daje tužitelj više puta potpisao i složio se sa odredbama i obvezama te pravima koje je preuzeo Dodatkom ugovora. Budući da se pravomoćne presude na kojima tužitelj temelji svoje zahtjeve VTSRH, Pž-7129/13 od 13.6.2014 i Pž-6632/17 od 14.6.2018 odnose isključivo na ugovore o kreditu u CHF proizlazi da te presude nemaju nikakve učinke na nove (konvertirane) ugovore u kojima vrijednost obveze u kunama nije vezana uz CHF već uz EUR. Prema tome, za zaključiti je da Ugovor o kreditu koji je bio zaključen u CHF nije više na snazi te ie isti prestao postojati, a obzirom da je tužitelj s tuženikom sklopio Dodatak ugovoru o kreditu sukladno Zakonu o izmijeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju, čime je cjelokupna tužba potpuno pogrešno koncipirana i neutemeljena. Tužbeni zahtjev tužitelja kojim se traži isplata neosnovan je u cijelosti, jer niti navedenim zakonom (Zakonom o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju) niti drugim pozitivnim propisom nije zabranjeno ugovaranje promjenjive kamatne stope. Također je navedenim zakonom došlo do konverzije kredita radi promjene valutne klauzule i provodi se na način da se položaj potrošača s kreditom u CHF izjednačuje s položajem potrošača koji je koristio kredit u EUR-u tako da je tužbeni zahtjev u odnosu na utvrđenje ništetnosti i isplatu vezanu uz valutnu klauzulu neosnovan. Slijedom odredbi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju tuženik je reobračunavao kredite od samog početka njihova trajanja kao da se radilo o kreditima u EUR i priznao i uračunao sve uplate korisnika kredita u kunama. Na navedeni je obračun tužitelj izričito pristao i prihvatio ga kao istinit i točan (imao te jasnu zakonsku mogućnost ne prihvatiti takav obračun). Kako je prihvatom konverzije i potpisom Dodatka ugovoru na strani tužitelja prestalo bilo kakovo potraživanje tužitelja po ugovoru u CHF to je očito kako s obzirom na postavljeni tužbeni zahtjev tužitelj više nema i ne može imati bilo kakovih potraživanja odnosno daljnji pravni interes za nastavak ovog postupka. U samom Dodatku ugovora utvrđenje i iznos pretplate koji iznos se sukladno članku 19.c. Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju preračunava u kune i točno obračunava. Pretplata se potrošaču uračunava i koristi za namirenje budućih anuiteta u valutnoj klauzuli u EUR koji dospijevaju nakon sklapanja Dodatka ugovoru, i to na način kako je to određeno Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju i ne tretiraju se kao umanjenje glavnice. Iz Dodatka ugovora nedvojbeno proizlazi da je tužitelju utvrđen predmetni ukupni iznos pretplate kako s osnove preračunatog tečaja, a tako i sa osnove iznosa preplaćenih kamata, čime je jasno da je tužbeni zahtjev u potpunosti neosnovan. Sve ovo jer je konverzijom obuhvaćena ukupna masa sredstava, odnosno sve uplate po svim osnovama koje je do tada tužitelj izvršavao, pa tako i uplate po osnovi kamata i uplate po osnovi promijene valute CHF. Kako je nesporno daje tužitelj kroz konverziju kredita u cijelosti namiren, usvajanjem postavljanog tužbenog zahtjeva potrošač, odnosno u konkretnom slučaju tužitelj, dobio bi dvostruku zaštitu i sudsku i zakonodavnu te bi ponovno došlo do narušavanja ravnoteže u kojem slučaju bi sada tuženi bio u nepovoljnijem položaju, odnosno došlo bi do dvostruke naplate i temeljem konverzije koji je tužitelj u cijelosti priznao i prihvatio obračun koji je prethodio sklapanju Dodatka ugovora, i temeljem ove tužbe, kada bi došlo do dvostruke naplate. Naime, kako su sve uplate tužitelja obuhvaćene obračunom konverzije i to po svim osnovama to je tužiteljev zahtjev u potpunosti neosnovan, a što jasno proizlazi iz samog teksta i odredaba Dodatka ugovora o

kreditu. Stoga je očito da svota svih uplata s naslova kredita u CHF služi namirenju kredita u EUR koji zamjenjuje prvotni kredit u CHF. a sukladno prihvaćenom obračunu (izračunu na koji je tužitelj pristao). Višak pretplate koji nije moguće iskoristiti u tu svrhu vraća se potrošaču. Radi se o prisilnim zakonskim odredbama od kojih nije moguće odstupiti, osim ako zakonom nije određeno drugačije. Dovoljno je za zaključiti kako su strane naknadnim sporazumom o konverziji, a u skladu sa strogim zakonskim odredbama, stvorile pravnu osnovu za korištenje prethodno učinjenih pretplata s naslova kredita u CHF. Potpuno je pogrešna tvrdnja tužitelja da bi Naslovni sud bio vezan za utvrđenja iz postupka zaštite kolektivnih interesa u slučaju ”Potrošač”, jer zakon u svojoj kogentnoj odredbi i to u čl.502c Zakona o parničnom postupku jasno navodi da u konkretnom slučaju to tužitelj nema nikakvo pravo jer potražuje isplatu, a u činjeničnom supstratu navodi da tu isplatu traži temeljem odredaba stjecanja bez osnove, a ne temeljem osnove za isplatu naknade štete. Slijedom navedenog, a kako se ne radi o parnici radi naknade štete, već o parnici radi isplate, ova su pozivanja tužitelja u potpunosti pravno irelevantna čime je tužba i tužbeni zahtjev u cijelosti neosnovan i neuredan. Za naglasiti je da isplata temeljem stjecanja bez osnove isključuje mogućnost traženja naknade štete, obzirom se radi o dvije različite pravne osnove, odnosno o dva različita pravna instituta za koje postoje bitno različiti uvjeti i pretpostavke prilikom utvrđivanja koji se međusobno isključuju. Kako je došlo do sklapanja sklopio Dodatak ugovoru o kreditu broj 9012293479 koji je potvrđen od strane javnog bilježnika radi provedbe postupka konverzije to su otklonjene nedoumice i pitanja koja su bila predmetom prijepora. Istodobno je bitno naglasiti da iz čl. 131. ZZP-a iz 2009. jasno proizlazi da se tužba za zaštitu kolektivnih interesa (što je u ovom slučaju tužba tužitelja Potrošač) podnosi samo ako i dok postoji postupanje koje je protivno točno specificiranim odredbama ZZP. Slijedom navedenog tužba je u cijelosti neutemeljena i činjenični navodi tužbe i tužbenog zahtjeva temelje se na pogrešnim i nepostojećim navodima. Teza tužitelja navedena da bi bila nedopuštena i nepoštena primjena valutne klauzule izražena u CHF je u potpunosti neutemeljena, suprotna zakonima Republike Hrvatske, pravnoj tečevini na kojoj se temelji zakonska i podzakonska regulativa, životnoj i realnoj situaciji u Republici Hrvatskoj, kao i svoj postojećoj sudskoj praksi. Valutna je klauzula u konkretnom ugovoru u skladu sa važećom zakonskom regulativom i drugim propisima kako u trenutku sklapanja Ugovora tako i s njihovim izmjenama i dopunama tijekom trajanja ugovornog odnosa, a što dovodi do zaključka da Ugovor o kreditu zaključen između stranaka nije ništetan pravni posao samo zbog toga što je ugovorena valutna klauzula u CHF niti je ta odredba ništetna. Osim toga ugovaranje valutne klauzule dopušteno je odredbama Zakona o obveznim odnosima, dok je člankom 21. ZOO-a propisano načelo monetarnog nominalizma u kojem kada obveza ima za činidbu iznos novca dužnik je dužan isplatiti onaj broj novčanih jedinica na koju obveza glasi, osim kada zakon obvezuje nešto drugo. Slijedom navedenog potpuno je jasno da su vjerovnici osiguravali svoje tražbine valutnom klauzulom, a sve kako zbog načela monetarnog nominalizma ne bi trpjeli zbog pada vrijednosti novca, a osobito kada se radilo o dugoročnim kreditima. U konkretnom slučaju tužitelj je prilikom sklapanja spornog Ugovora o kreditu mogao birati u koji će ugovorni odnos ući, koji će kredit i koje vrste odabrati za financiranje svojih potreba sukladno vlastitim mogućnostima i potrebama, nakon čega samostalno i slobodno bira i donosi odluku o stupanju u ugovorni odnos kojom prilikom mu je u potpunosti poznato kakvu vrstu kreditnog odnosa ugovora, koja je valuta, koje je vrijeme isplate i otplate, čime je evidentno tužitelju bilo u cijelosti jasno što znači ugovaranje valutne klauzule kao jednog od osnovnih dijelova i sastojaka ugovora o kreditu. Međutim, ne samo daje valutna klauzula izrijekom dopuštena

odredbama Zakona o obveznim odnosima i drugih mjerodavnih propisa, već je nuđenje kredita uz valutnu klauzulu banci bio dodatno nametnuto politikom monetarne vlasti koja je valutnu strukturu kredita dovela u vezu s valutnom strukturom depozita koje je banka istodobno primala na štednju. Naime, banka je za svaki kredit koji je odobravala, morala osigurati pokriće u valuti, kroz svo vrijeme otplate kredita. Osim toga ugovorna odredba o valutnoj klauzuli je poštena, jer je jasna i ne postoji potreba da se tumači bilo kako drugačije od onoga kako je jasno i nedvojbeno napisana, odnosno kako ista u ugovoru glasi. Odredbom članka 319. st. 1. ZOO-a propisano je da se odredbe ugovora primjenjuju onako kako glase. Kako je ugovorom jasno i nesumnjivo izražena volja ugovornih strana onda ne postoji potreba za njegovim tumačenjem. Ne može se dokazivati da je volja ugovornih strana bila različita od onoga što je u pisanoj ispravi jasno napisano. Sudionici u prometu slobodno uređuju obvezne odnose, kao i u konkretnom slučaju temeljem članka 2. ZOO-a, pa sud nije ovlašten tumačenjem ”pronalaziti” neku drugu različitu volju ugovornih strana od one koja je jasno navedena u Ugovoru. Kako je ugovorna odredba prema kojoj se vrijednost ugovorne obveze u kunama izračunava na temelju tečaja te valute u odnosu na CHF jasna, lako razumljiva i lako uočljiva, onda ona ne podliježe tumačenju već se primjenjuje onako kako glasi. Odredbom članka 84.ZZP iz 2003 i člankom 99. ZZP iz 2007 određeno je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Konkretno primjenom ove zakonske odredbe nedopušteno je ocjenjivati nepoštenost ugovornih odredbi konkretnog Ugovora o kreditu, a što tužitelj neosnovano i nedopušteno čini. Za naglasiti je da su stranke u Ugovoru o kreditu jasno i nesumnjivo izrazile svoju volju, te su to jasno i potvrdile u tekstu samog Ugovora o kreditu gdje je jasno navedeno da su ugovorne strane upoznate sa Općim uvjetima poslovanja tuženika i da pristaju na njihovu primjenu, te su suglasne da su na sve što nije regulirano Ugovorom o kreditu primjenjuju Opći uvjeti poslovanja tuženika, ostali akti Banke kojima je regulirano kreditiranje građana, te da prihvaćaju sve njihove izmjene i dopune. Također stranke potpisom potvrđuju i izjavljuju da su upoznate sa mogućim promjenama iznosa anuiteta u kunama nastalog uslijed promjene tečaja CHF te potvrđuju da ih je Banka informirala o posljedicama i svim eventualnim rizicima promjene tečaja CHF (članak 12. Ugovora o kreditu). Sve navedeno stranke su potvrdile vlastoručnim potpisom, ali je dodatno osnaženje i objašnjenje svih odredbi Ugovora o kreditu potrošač dobio i na način daje Ugovor o kreditu solemniziran odnosno sklopljen u obliku javnobilježničkog akta kojom prilikom je dodatno i javni bilježnik objasnio sudionicima u kreditu smisao navedenog ugovora i tog pravnog posla, zatim sadržaj ugovora i posljedice istog, te je takva isprava istinita i sadrži presumpciju istinitosti. Jednako tako i dodatak ugovoru je solemniziran. Javnobilježnički akt svojom snagom obvezuje strane kao i presuda i predstavlja istinu i nesporno među strankama. Slijedom navedenog potpuno je netočan, neživotan i neutemeljen navod tužitelja da bi Ugovor o kreditu bio nepošten ili da bi bilo koja klauzula bila nevaljana ili ništetna. Navodi tužitelja su u cijelosti proizvoljni i kontradiktorni jasnim odredbama Ugovora o kreditu kojim odredbama je tužitelj, upravo suprotno sadašnjim navodima iz tužbe, izjavio i to potpisao da je bio informiran o svim parametrima za donošenje odluke pa tako pa tako i onim koji bi ukazivali na eventualni rizik od rasta tečaja CHF u odnosu na kunu. Nastavno na izjave i potpis tužitelja, prilikom sklapanja konkretnog ugovora javnije bilježnik strankama dodatno objasnio sadržaj ugovora i posljedice istog, a sve obzirom da se radi o solemniziranoj ispravi u kojoj je navedeno da su stranke o ovom ugovornom odnosu u detalje obaviještene i da im je isti rastumačen , da ga razumiju i da prihvaćaju pravne posljedice pravnog posla i sve što iz njega proizlazi i da upravo to odgovara njihovoj

pravnoj volji. Obzirom da je sam tužitelj sklopio ugovor o kreditu i potvrdio njegovu istinitost pred javnim bilježnikom, to su navodi iz tužbe koji su u suprotnosti sa činjenicama koje proizlaze iz sklopljenog ugovornog odnosa u najmanju ruku netočni. No ne samo da je tužitelj prije zaključenja Ugovora o kreditu od strane tuženika bio informiran u potpunosti o mogućim promjenama tečaja CHF kroz razdoblje korištenja kredita, nego je ove vrste informacije javnosti upućivala i Hrvatska Narodna Banka. Slijedom navedenog neosnovana je tvrdnja tužitelja da nije znao i nije bio informiran o mogućnosti promjene tečaja valute CHF u odnosu na kunu, jer je isti bio informiran kako u javnim glasilima, od strane HNB, te od strane zaposlenika tuženika, no donio je odluku unatoč navedenim objavama i drugim ponuđenim opcijama, da sklopi upravo konkretni Ugovora o kreditu. Pogrešno se tumače odredbe članka 4. stavka 2 Direktive Vijeća 93/13/EZZ od 5.4.1993. godine koja glasi: Procjena o tome jesu li neke odredbe nedopuštene ne odnosi se na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. U odluci Suda EU od 30.4.2014. godine u predmetu broj: C-26/13 navedeno je da članak 4. stavak 2. Direktive Vijeća 93/13/EZZ treba tumačiti da kada je riječ o ugovornoj odredbi kao što je ona u glavnom postupku, zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena podrazumijeva obvezu ne samo da konkretna odredba potrošača bude gramatički točna i razumljiva nego i da ugovor razvidno izloži funkcioniranje konkretnog mehanizma konverzije u stranu valutu, na koji se poziva dotična odredba, kao i odnos između tog mehanizma i mehanizma propisanog drugim odredbama koje se tiču isplate kredita tako da potrošač na temelju točnih i razumljivih kriterija bude u stanju procijeniti ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze. Međutim, ova odluka suda nije u neskladu sa općim pravilima obveznog prava o tumačenju ugovora, a kako smo već ranije i naveli, kojima je određeno i to prema odredbi članka 319. ZOO-a da se odredbe ugovora primjenjuju onako kako glase. Ne može se dokazivati da je volja ugovornih strana različita od onoga što je u pisanoj ispravi jasno napisano. Sudionici u prometu slobodno uređuju obvezne odnose - članak 2. ZOO-a. U odnosu na gore navedenu odluku Suda EU C-26/13 važno je istaći daje navedena odluka donesena u povodu zahtjeva mađarskog suda za prethodnu odluku o tumačenju članka 4. st.2 Direktive Vijeća 93/13/EZZ i daje u odgovoru na drugo pitanje iz zahtjeva mađarskog suda jasno odgovoreno da se traži da ”ugovor jasno izloži” uvjete, a ne da se to izloži od strane banke prije sklapanja ugovora. Osim toga odluka suda EU C-26/13 nije primjenjiva u konkretnom slučaju, jer se ona odnosi na situaciju u kojoj se kod odobravanja isplate kredita prema ugovoru primjenjivao kupovni tečaj samog kreditora (mađarskih banaka), a kod otplate njihov prodajni tečaj paje stoga bilo potrebno - "izložiti funkcioniranje konkretnog mehanizma konverzije u stranu valutu na koji se poziva dotična odredba i odnos između tog mehanizma i mehanizma propisanog drugim ugovornim odredbama koje se tiču isplate kredita" - tamo se naime radilo o različitim tečajevima prilikom isplate i prilikom povrata kredita, dok u konkretnom slučaju ne postoji takova razlika između tečaja koji se primjenjuje kod korištenja i tečaja primjenjivog kod otplate kredita. Konkretno kako u Ugovoru o kreditu nisu bila ugovorena dva različita tečaja i dva različita mehanizma nije moguće niti sada niti ranije tumačiti nepostojeći odnos ”između mehanizama”. Nema osnove na pozivanje niti na presudu sud EU broj C-118/17 od 1403.2019.g. koja se bavila pitanjima koja nisu predmetom ovog postupka već situacijom u Mađarskoj gdje je, a kao što smo već naveli došlo do ugovaranja kredita gdje se kredit isplaćivao po jednom tečaju npr. kupovnom dok se kod otplate primjenjivao prodajni tečaj. Uspostava nove pravne osnove u konkretnom slučaju nije nastala neposredno na temelju zakona već na

temelju novonastalih ugovornih odnosa — Dodatka ugovoru i nema mjesta primjeni općih pravila obveznog prava o novaciji ugovora i sl. Imajući u vidu gore navedeno, konkretno je u odnosu na odredbe Direktive i sudske prakse na koju se tužitelj poziva relevantno to da nema potrebe za dodatnom procjenom dopuštenosti ugovorni odredbi jer su odredbe Ugovora jasno i razumljivo sastavljene. Slijedom svega navedenog i konkretne situacije prilikom sklapanja Ugovora jasno je daje tužitelj bio više no informiran o svim elementima Ugovora o kreditu, njegovim posljedicama i svim značajkama istog. Tako su navodi tužitelja u cijelosti neutemeljeni, netočni i proizvoljni. Tužitelj je poslovno sposobna osoba kojoj su prije i u vrijeme sklapanja ugovora bile dostupne sve informacije o značenju valutne klauzule, a sam tužitelj prilikom sklapanja Ugovora o kreditu nije zatražio nikakva razjašnjenja u vidu bilo koje ugovorne obveze ili odredbe, ništa mu nije bilo sporno i nije tražio dodatna razjašnjenja. Iz navedenog ponašanja i nespornih činjenica jedino se može zaključiti kako se tužitelj svjesno odlučio za predmetni ugovor sa svim njegovim uvjetima i odredbama, ocijenivši da mu isti sukladno njegovim potrebama i mogućnostima najviše odgovara. Navedeno ukazuje na činjenicu da su tužitelju bile jasne ugovorne odredbe i prava i obveze iz istog i to solemniziranog ugovora. Pored navedenog, kao sudionik obveznog odnosa tužitelj je trebao uložiti dužnu pažnju u vidu dobrog domaćina za donošenje svoje odluke i brinuti o svojim interesima više nego što bi to drugi trebali. Kada bi se tumačilo da tužitelj usprkos navedenom nije imao saznanja o uvjetima Ugovora o kreditu došli bi u situaciju da samo tuženik i to Banka preuzima cjelokupnu odgovornost kako za svoje postupanje, a tako i za postupanje potpuno poslovno sposobnog sukontrahenta. U tom slučaju uistinu bi mogli govoriti daje nastala neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih stranaka i to kako tijekom pregovora, a tako i u vezi sa zaključivanjem ugovora, te također sa snošenjem pravnih posljedica za obje ugovorne strane. Time dvostrano obvezne ugovore ” agresivno ” pretvaramo u jednostrane odnose za koje odgovara samo jedna ugovorna strana. Banka ne može preuzeti odgovornost za potrošača, već mu može ponuditi onu uslugu za koju će on sam procijeniti odgovara li njegovim potrebama i mogućnostima, a što je tužitelj u konkretnom slučaju nesporno i učinio. Banka je u ovakvim odnosima pružatelj usluga kao uostalom i drugi pružatelji usluga na slobodnom tržištu, a za istaći je da je tržište u ovim tipovima usluga slobodno i postoji niz pružatelja usluga i raznih ”proizvoda” na tržištu za odabir potrošaču. Realno je i tržišno, te životno jedino moguće da postoje različite vrste usluga i proizvoda koje se nude prema različitim uvjetima na tržištu, a sve kako bi potrošač mogao odabrati onaj proizvod koji mu najviše odgovara, njegovim potrebama i realnim mogućnostima. Netočno i proizvoljno navodi tužitelj da bi banka sporni kreditni proizvod sa valutnom klauzulom prikazala kao povoljniji. To ne proizlazi niti iz jednog dokaza, te se radi o netočnoj te neistinitoj tvrdnji tužitelja. Tužitelj je sam ocijenio da bi to u trenutku sklapanja ugovora to bio za njega povoljniji proizvod te ga je stoga i zatražio i sklopio ovdje predmetni Ugovor o kreditu, ali tuženi to svakako na taj način nije nudio, jer je nudio više različitih vrsta proizvoda odnosno ugovora i kreditiranja, a tužitelj kao potrošač je izabrao i sam procijenio koji je za njega najpovoljniji. Ugovor o kreditu je solemniziran pa stoga postoji neoboriva pretpostavka da je tužiteljica bila upoznata sa svakom od točaka ugovora. Javnobilježnički akti su sukladno članku 3. Zakona o javnom bilježništvu javne isprave. Javna isprava je isprava koju je izdao nadležni sud ili javnopravno tijelo u granicama svoje nadležnosti i u propisanom obliku. Tako tužitelj pogrešno tumači smisao odredbe članka 22. ZOO-a navodeći da je tuženi ugovaranjem valutne klauzule u CHF došao do stjecanja nezakonite koristi, jer je pravi smisao navedene odredbe da kroz cijelo vrijeme svog postojanja (dok je postojao, jer sada više nema ugovora) novčana tražbina bude zaštićena valutnom klauzulom.

Netočno tužitelj navodi da su ugovaranjem valutne klauzule ugovorne strane bile u nejednakom položaju, a sve budući da valutna klauzula djeluje isto prema svim sudionicima, štiteći ih od promijene vrijednost domicilne valute. Jedini je mogući i ispravni zaključak da valutna klauzula uživa pravnu zaštitu na temelju odredbe članka 22 ZOO-a i te neovisno o valuti uz koju je vezana otplata glavnice kredita. Za naglasiti je također daje u Ugovoru o kreditu i to u članku 7. otplata kredita ugovorena na način da se isti otplaćuje u 216 jednakih anuiteta plativa u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio navedenog Ugovora o kreditu. Anuiteti su u otplatnoj tablici, kao i iznos kredita koji se isplaćuje izraženi u kunskoj protuvrijednosti za CHF, a nema iznosa anuiteta izraženih u kunama kao obveza tužitelja, te nema niti izražen iznos kredita u kunama. Slijedom navedenog iznosi koji su navedeni u petitu tužbenog zahtjeva, a koji su izraženi u kunama, ne proizlaze iz Ugovora o kreditu niti iz konkretnog ugovornog odnosa. Navedeni iznosi u kunama su u potpunosti proizvoljni i sporni kako u osnovi tako i u visini, a takova je tužba u cijelosti nepodobna za odlučivanje, jer ne korespondira sa Ugovorom o kreditu. U odnosu na navode tužitelja da je Ugovor o kreditu sklopio na način da o istom nije pregovarao i da nije mogao utjecati na njegov sadržaj odnosno ugovoriti bilo što drugo osim gotovog bankarskog proizvoda te zbog toga, prema pogrešnim i netočnim tvrdnjama tužitelja, ugovorena nepoštena ugovorna odredba u odnosu na kamate, ističe se kako treba imati na umu pravilo da se odredbe ugovora primjenjuju onako kako glase, neovisno o tome što ga je sastavila jedna ugovorna strana i ponudila na potpis onoj drugoj. Samo se ”nejasne” odredbe ugovora tumače u korist druge strane. Ako nema nejasne odredbe ugovora nema niti tumačenja. Odredba ugovora o kreditu o kamatnoj stopi je jasna i razumljiva za korisnike kredita. Tužitelj potpuno pogrešno i ničim utemeljeno navodi da bi došlo do očigledne neravnopravnosti u pravima i obvezama strana na štetu tužitelja i daje došlo do neravnoteže u odnosima među strankama, što nije točno, niti bilo čime dokazano, upravo suprotno člankom 4. Ugovora o kreditu jasno i razumljivo, uočljivo i precizno ugovoreno je da se korisnik kredita obvezuje platiti Banci kamatu po kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno odluci Banke o kreditiranju građana , a koja na dan sklapanja ovog Ugovora iznosi 4,35%, a ne za cijelo vrijeme trajanja ugovornog odnosa. Korisnik je nadalje u Ugovoru o kreditu jasno izjavio da je upoznat sa uvjetima kredita i efektivnom kamatnom stopom te potvrđuje da ie zaprimio otplatnu tablicu , i izjavljuje da je upoznat sa promjenama iznosa anuiteta, izjavljuje daje upoznat sa Općim uvjetima poslovanja tuženika i daje suglasnost da se na sve što nije regulirano ugovorom primjenjuju opći uvjeti poslovanja PBZ d.d. s građanima te ostali akti banke kojima je regulirano kreditiranje građana i prihvaća sve izmjene i dopune tih akata i odluka o čemu će ih Banka obavijestiti putem distribucijskih kanala. Činjenica da su stranke ugovorile promjenjivu kamatnu stopu i da su ugovorile način na koji se ta stopa mijenja čini tu odredbu jasnom i odredivom, a kakva činidba mora biti. Pogrešno se tumači daje ta kamatna stopa neodrediva, jer je samim ugovorom u vezi sa Općim uvjetima poslovanja, jasno određeno temeljem kojih se kriterija ta kamatna stopa mijenja i obračunava i daje sadržana u anuitetima. Nema govora o neodredivoj kamatnoj stopi, a samim time niti o ništetnosti te odredbe. U konkretnom slučaju volja ugovornih strana bila je ugovoriti promjenjivu kamatnu stopu i nije ostavljen prostor za primjenu drugačije-fiksne kamatne stope. Samim time potpuno je suprotno volji ugovornih stranaka i jasnim odredbama ugovora o kreditu da se potražuje fiksna ugovorna kamata - dapače to bi dovelo do potpune neravnoteže u odnosu stranaka. Apsolutno proizvoljni, neutemeljeni i ničim dokazani su navodi tužitelja da se u konkretnom slučaju ima uzeti kao daje od dana sklapanja osnovnog ugovora ugovoren

kunski kredit sa fiksnom kamatnom stopom. Sama činjenica da ugovor sadrži odredbu kojom je utvrđena kamatna stopa u vrijeme zaključenja Ugovora o kreditu te da je ugovorena ovlast Banke da prati kriterije odredivosti i po potrebi korigira kamatnu stopu čini činidbu određenom odnosno odredivom. Konkretno se može zaključiti da su stranke ugovorile da banka može i mijenjala je kamatnu stopu, jer je ugovoreno vraćanje kredita uz promjenjivu kamatnu stopu, pri čemu je banka postupala sukladno odredbama svih relevantnih propisa, te je izvršavala i obveze o obavještavanju klijenta o svim promjenama. Ne samo da su kriteriji bili određeni i odredivi, već je postojao (kao što i danas postoji) zakonski okvir odnosno limit postavljen jasnim i kogentnim odredbama Zakona o obveznim odnosima, tako da se nikako ne može govoriti o jednostranim i nepoštenim te proizvoljnim odlukama tuženika, a kako to tužitelj pokušava u svojoj tužbi pogrešno izvesti i zaključiti, te navesti sud da to tako, van smisla realne situacije u trenutku sklapanja ugovora, van smisla važeće zakonske regulative u trenutku sklapanja ugovora, pogrešno zaključi. Kamatna stopa se mijenja i mijenjala se isključivo u zakonskim okvirima i sukladno tržišnim kriterijima i elementima čije su oscilacije izvan nadzora tuženika, jer je ugovoreno da se promjenjiva kamatna stopa mijenja sukladno Općim uvjetima poslovanja, te se samim time u obzir moraju uzeti svi elementi koji su utjecali i utječu na cijenu kredita kao i na način promijene kamatne stope, a koji su javno dostupni i nisu proizvoljni kriteriji i elementi bilo koje od banaka, već ovise o uvjetima tržišta, troškovima izvora sredstava na domaćem i međunarodnom tržištu novca, ovise o regulatornim troškovima HNB-a, ovise o kreditnom riziku zemlje (CDS) te marži koja uključuje operativne troškove banke i kreditni rizik klijenta. Dakle radi se o cijeni kredita koja samim time određuje i visinu kamatne stope. Dakle, na visinu kamate utjecali su realni parametri poput CDS-a, LIBOR-a i regulatorni trošak. U konkretnom je slučaju tuženik svoje ugovorno i zakonsko pravo na promjenu visine kamatne stope ostvario u cijelosti u skladu s načelom savjesnosti i poštenja kao i sukladno tržišnim okolnostima i u skladu sa zakonskim okvirima i sukladno regulatornim propisima, što ukazuje na zaključak da nema niti jedne protupravnosti u odnosu na postupanje tuženika niti osnove za utvrđenje ništetnosti pojedinih odredaba Ugovora o kreditu i u konačnici osnova za traženje bilo kakove isplate. Polazeći od svega rečenog kao i od činjenice da je djelatnost kreditnih institucija dodatno regulirana Zakonom o kreditnim institucijama, ranije je to bio Zakon o bankama, te drugim regulatornim propisima HNB-a, nikako se ne može govoriti o tome da bi odredba o ugovornoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno jasno određenim kriterijima na koje pristaje tužitelj, bila neka ništetna odredba. A osobito se ne može ugovorna odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi temeljem odluke Banke, uslijed navodne ništetnosti dijela koji se odnosi na ”jednostranu odluku Banke”, svesti na fiksnu kamatnu stopu koja odgovara inicijalno ugovorenoj stopi. U vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu i za vrijeme njegova važenja na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača iz 2003. godine te je nužno u ocjenjivanju ovog Ugovora o kreditu i konkretne pravne stvari poštovati tada važeću zakonsku regulativu koja je određivala daje obvezan sadržaj ugovora o potrošačkom zajmu, između ostalog i odredba o godišnjoj kamatnoj stopi i pretpostavkama pod kojima se ona može promijeniti, kao i o efektivnoj kamatnoj stopi i pretpostavkama pod kojima se ona može primijeniti. Navedene su pretpostavke i obvezni sadržaj bili sastavni dio konkretnog Ugovora o kreditu iz čega proizlazi da je Ugovor o kreditu u vrijeme sklapanja bio potpuno u skladu s mjerodavnim odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača. Od 01.01.2014 godine na snagu stupaju odredbe o novim kriterijima promjene kamatne stope koje su detaljno zakonom određene i kojih se u tom razdoblju tuženik i pridržavao. Iz navedenih propisa koji su vrijedili u vrijeme sklapanja

predmetnog Ugovora o kreditu proizlazila je obveza tuženika, a koju je isti u cijelosti ispunio, da objavi kriterije promjenjivosti kamatne stope i to je učinjeno kroz opće uvjete poslovanja koji su bili dostupni tužitelju (u ugovoru sam to priznaje) te su i inače bili dostupni u poslovnicama Banke, bili su dostupni putem internetskih stranica Banke i pristupačni potrošačima općenito. Tuženik je nakon što je to Zakon o kreditnim institucijama odredio, tužitelja informirao o promjenama kamatne stope i to sukladno odredbama zakona 15 dana prije primjene izmijenjene kamatne stope, te je uz obavijest dostavljao izmijenjeni otplatni plan sukladno čl. 308 st. 1. ZOKI-a. Prije stupanja na snagu ZOKI-a nije bila obveza dostave osobnih obavijesti i Zakon o bankama, ZZP i HNB u svojoj regulativi i stajalištima smatrao je da se obavještavanje putem sredstava javnog priopćavanja ima smatrati urednim. Tuženi je povrh toga dostavljao potrošačima personalizirane obavijesti o promjeni kamatnih stopa i novoj visini anuiteta čime je tužitelj bio upoznat i nije mu moglo ostati nepoznato koja je visina ugovorene kamate, te je u svakom trenutku u tijeku ugovornog odnosa mogao reagirati što nije učinio već je ugovor u cijelosti ispunio. Tužitelj u tužbi pogrešno navodi i obrazlaže da bi prava volja ugovornih strana bila ugovaranje fiksne kamatne stope, a što je u potpunosti suprotno jasnim i određenim ugovornim odredbama koje kao javna isprava obvezuju stranke. Međutim, kad bi sud eventualno i zaključio, rukovodeći se utvrđenjima iz odluka donesenih u predmetu Potrošač, daje ugovorna odredba o mijenjanje kamatne stope temeljem jednostrane odluke Banke ništetna ali samo u dijelu koji se odnosi na jednostranu odluku Banke, dio odredbe koji ne bi bio oglašen ništetnim je da je ugovorna kamata promjenjiva. A ako je valjana odredba da je kamata promjenjiva, tada je na tužitelju teret dokaza koji je iznos (stopa) promjenjive kamate koja je tijekom otplate kredita trebala biti naplaćivana, ukoliko to nije onaj iznos (stopa) koji se navodi u jednostranim odlukama Banke. Međutim, tužitelj uopće ne pokušava ići tim putem da dokaže koja bi stopa promjenjive kamate kao dopuštena trebala biti primijenjena tijekom otplate kredita, već potpuno neosnovano promjenjivu kamatnu stopu pokušava svesti na fiksnu. Postavljanjem tužbe i tužbenog zahtjeva kojim se mijenja ugovorena glavna činidba ugovora o kreditu zadire se u bit tog ugovornog odnosa i to mimo prave volje ugovornih stranaka, što tuženi smatra zadiranjem u njegova osnovna prava garantirana zakonom i samim time nedopuštenim te stavljanjem stranaka u neravnopravan položaj što je suprotno kogentnoj normi ZOO-a. U ugovorima o kreditu obveza plaćanja ugovorene kamate jest bitan sastojak ugovora jer je to naknada (cijena) koju korisnik plaća za to što mu je banka stavila na raspolaganje određenu svotu novčanih sredstava. Slijedom navedenog korisnik kredita dužan je vratiti banci iskorištenu svotu novca ”u vrijeme i na način kako je ugovoreno”, a što je bitan sastojak ugovora o kreditu. Prema tome, nije moguće, suprotno volji ugovornih strana kreirati novi ugovor pozivajući se na zakonske odredbe o djelomičnoj ništetnosti, jer bi postupanje kako je predloženo od strane tužitelja u ovom tužbenom zahtjevu(zamjena promjenjive kamatne stope fiksnom) bilo kreiranje odnosa koji ne postoji, nije nikada niti postojao i nije dogovor niti volja ugovornih strana. Slijedom navedenog radi se o nedopuštenim traženjima tužitelja te povrede načela jednake vrijednosti činidaba. U konačnici treba zaključiti da je sporazum o konverziji koji je sklopljen u skladu sa Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju, valjan i proizvodi pravne učinke, bez obzira na nepoštenost odredaba o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF iz osnovnog ugovora o kreditu. Opreza radi prigovara se da bi tužitelj bio potrošač sukladno odredbama Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12, 56/13), sukladno Uredbi br.1215/2012 i preostaloj pravnoj stečevini Europske unije, jer se u svakom konkretnom slučaju treba uzeti u obzir ne samo sadržaj ugovora, već i prirodu

i svrhu istog, ali i objektivne okolnosti koje su pratile njegovo sklapanje (presuda od 20.1.2005., Gruber, C-464/01, t.47). Tuženik također uz sve gore navedene prigovore ističe i prigovor zastare u cijelosti u odnosu na postavljeni tužbeni zahtjev, a sve kako se radi o zahtjevima za isplatu razlike navodnih kamata kao povremenih mjesečnih iznosa od čijeg je dospijeća do utuženja protekao dulji vremenski period no zakonom određen za pravo na ostvarivanje isplate tih vrsta potraživanja, a tijekom dosadašnjeg razdoblja sukladno čl.241 Zakona o obveznim odnosima zastara nije prekinuta podnošenjem tužbe ili drugom vjerovnikovom odnosno tužiteljevom radnjom protiv tuženika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja ove konkretne tražbine tuženika. Tuženi se, a kako je gore detaljno obrazložio protivi tužbi i tužbenom zahtjevu i predlaže isti u cijelosti odbiti i to kako je tužba i tužbeni zahtjev neosnovan. Slijedom svega iznesenog predlaže se odbiti tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja uz nalog tužitelju da tuženiku naknadi prouzročene parnične troškove sukladno odluci suda.

3. Tijekom dokaznog postupka izvršen je uvid u ugovor o kreditu (str. 10-14 spisa), otplatnu tablicu (str. 15-19 spisa), plan otplate (str. 25-26 spisa), informacije o kretanju tečaja (str. 28 spisa), pregled uplata po kreditu (str. 29-33 spisa), otplatnu tablicu (str. 34-36 spisa) knjigovodstvenu karticu (str. 37-53 spisa), plan otplate (str. 260-263 spisa), konverziju ugovora o kreditu i izračun (str. 264-274 spisa), dodatak ugovoru o kreditu (str. 282-287 spisa), plan otplate (str. 288-289 spisa), nalaz i mišljenje stalne sudske vještakinje Dragane Bubalo (str. 291-300) te je saslušana tužiteljica Ivana Dolenac (str. 337 i 338 spisa).

4. Tužiteljica Ivana Dolenac u svom je iskazu navela kako je u veljači 2007. odlučila kupiti svoju prvu nekretninu i podigla je kredit u CHF za kupnju stana za osobno stanovanje. Ugovorila je iznos kredita od 87.000,00 CHF što je otprilike tada bilo u protuvrijednosti 45.000,00 eura. Prošla je više banaka kako bi vidjela tko nudi najpovoljnije kredite za kupnju stana. Tako joj je PBZ d.d. ponudio kredit u CHF i tada joj je u toj banci rečeno da je to najpovoljniji kredit, najsigurniji i da je najniža kamatna stopa. Početna rata kredita je iznosila 2.600,00 kuna da bi samo nakon par otplaćenih rata, rata kredita drastično počela rasti i da bi u jednom periodu iznosila 4.100,00 kuna. Jako teško je to otplaćivala i kredit je konačno otplatila 2025. godine. U vrijeme sklapanja ugovora o kreditu nitko ju nije upozorio na rizike sklapanja ugovora u valuti CHF. Jedno vrijeme, za vrijeme otplate spornog kredita, primala je porodiljnu naknadu u iznosu 2.660,00 kuna, a u to vrijeme rata kredita je iznosila 3.600,00 kuna. Stoga nije imala dovoljno sredstava za plaćanje rata ovog kredita, pa je morala ugovoriti moratorij otplate kredita. U jednom periodu joj je bilo strašno teško otplaćivati kredit. Pročitala je ugovor o kreditu prije njegova potpisivanja i razumjela je njegove odredbe ali nije znala kakvi će rizici biti u budućnosti nakon sklapanja tog ugovora. Nije mogla utjecati na pojedine odredbe spornog ugovora budući je ugovor bio odmah sastavljen od strane banke.

5. Podneskom od 24. ožujka 2026. tužiteljica je, nakon provedenog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja, precizirala tužbeni zahtjev na način kako je to navedeno u izreci presude.

6. Temeljem svih izvedenih dokaza te na temelju rezultata cijelog postupka zaključak je Suda da je tužbeni zahtjev tužiteljice djelomično osnovan.

7. Uvidom u Ugovor o kreditu broj 9012293479 sklopljenog između tužiteljice Ivane Vida (sada Ivana Dolenac), kao korisnice kredita, i tuženika Privredne Banke Zagreb d.d., kao Banke, od dana 20. veljače 2007., utvrđeno je da se Banka obvezala korisniku kredita staviti na raspolaganje iznos u kunama koji odgovara protuvrijednosti od 86.743,49 CHF po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita (čl. 1. Ugovora), zatim, da je namjena kredita kupnja stambenog objekta (čl. 2. Ugovora), da je rok otplate kredita 216 mjeseci, otplaćuje se u 216 jednakih mjesečnih anuiteta plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio ovog Ugovora (čl. 7. Ugovora), da je ugovorena promjenjiva kamata od 4,35 % godišnje (čl. 4. Ugovora) koja je promjenjiva sukladno odluci Banke o kreditiranju građana (čl. 4. Ugovora).

8. Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske br. Pž-7129/13 od 13. 6. 2014. i rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. Rev 249/14-2 od 9. 4. 2015., između ostalog, potvrđena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/12 od 4. 7. 2013. kojom je utvrđeno da je tuženik Privredna Banka Zagreb d.d. u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008., a koja povreda traje i nadalje, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što u potrošačkim ugovorima o kreditima koristi nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna.

9. Nadalje, presudom i rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. Rev 2221/2018-11 od 3. 9. 2019. potvrđena je presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske br. Pž-6632/2017-10 od 14. 6. 2018., u dijelu u kojem je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/12 od 4. 7. 2013. kojom je utvrđeno da je tuženik Privredna Banka Zagreb d.d. u razdoblju od 1. 6. 2004. do 31. 12. 2008., povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, sklapanjem ugovora o kreditima koristeći u njima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe tako da je u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditu ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja tih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke temeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u vezi sklapanja tih ugovora o kreditu što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka, čime je tuženik postupio suprotno odredbama čl. 81., 82. i čl. 90. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03) u razdoblju do 6. 8. 2007., a od 7. 8. 2007. do 31. 12. 2008. suprotno odredbama čl. 96. i čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09).

10. Kolektivni interes potrošača (sadašnjih i budućih), prema navedenim presudama, temelji se na tome da određeni trgovci u svojim standardnim ugovorima ne koriste određene odredbe koje su nepoštene po kriterijima iz Zakona o zaštiti potrošača i da njihova poslovna praksa ne bude po kriterijima iz Zakona o zaštiti potrošača nepoštena.

11. Nadalje, navedena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/12 od 4. 7. 2013. odnosno presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske br. Pž-

6632/2017-10 od 14. 6. 2018., temeljem odredbe čl. 502.c ZPP obvezuju ovaj sud, jer se u ovom predmetu radi o individualnom sporu kojeg je pojedinačni potrošač, ovdje tužiteljica, pokrenula protiv ovdje tuženika radi stjecanja bez osnove iznosa kojeg je tuženik na temelju ništetnih odredaba spornog ugovora o kreditu, u dijelu kojem je redovna kamata promjenjiva sukladno odluci Banke o kreditiranju građana i u dijelu u kojem je ugovorena otplata kredita uz korištenje valutne klauzule vezane za švicarski franak, dakle, upravo radi zaštite svog pojedinačnog interesa povrijeđenog postupanjem tuženika protivno propisima o zaštiti potrošača, na štetu ovdje tužiteljice, a u odnosu na koju povredu propisa o zaštiti potrošača je odnesena osuđujuća presuda iz postupka zaštite kolektivnih interesa.

12. Utoliko što je presudom Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/12 od 4. 7. 2013. odnosno presudama Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske br. Pž-7129/13 od 13. 6. 2014. i br. Pž-6632/2017-10 od 14. 6. 2018. pružena apstraktna pravna zaštita kolektivnih interesa i prava svih potencijalnih potrošača i koja pravna zaštita nema kompenzacijski karakter, a ne i zaštita svakog potencijalnog potrošača, to tužiteljica u ovom sporu ima pravo zahtijevati isplatu iznosa preko ugovorene kamatne stope od 4,35 % godišnje te iznosa anuiteta plaćenog preko iznosa po tečaju švicarskog franka na dan isplate kredita.

13. U odnosu na odredbu čl. 4. Ugovora o kreditu broj 9012293479, od dana 20. veljače 2007., u dijelu u kojem je ugovoreno da je kamatna stopa promjenjiva sukladno odluci Banke o kreditiranju građana, za zaključiti je da se radi o neodređenoj ugovornoj odredbi jer je na temelju iste tužiteljica jedino znala kolika je visina kamatne stope na dan sklapanja ugovora o kreditu, dok, po mišljenju ovog suda, nije mogla ocijeniti zašto, kako i u kojem smjeru će se tijekom budućeg kreditnog razdoblja kamatna stopa kretati, zbog čega je stav ovog suda da buduća kamatna stopa ugovorena kao promjenljiva nije bila određena, a niti odrediva (čl. 269. st. 2. i čl. 272. Zakona o obveznim odnosima, Narodne novine br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, dalje: ZOO), a ujedno je po svom sadržaju, prosječnom potrošaču, objektivno takva ugovorna odredba bila nerazumljiva, dok tuženik nije podnio nikakve dokaze u prilog suprotnom zaključku.

14. Naime, tuženik nije podnio nikakve dokaze da je tužiteljici, kao korisnici kredita, na razumljiv način objasnio postupak formiranja kamatne stope odnosno koji sve čimbenici utječu na njezino formiranje tijekom trajanja ugovorenog kreditnog razdoblja, a na temelju čega bi tužiteljica kao potrošač mogla spoznati učinke koji bi za nju u budućnosti proizašli iz takve ugovorne odredbe o promjenljivoj kamatnoj stopi, pa stoga Sud zaključuje da tužiteljica kao potrošač nije raspolagala osnovnim parametrima o kojima ovisi kretanje kamatne stope u budućem razdoblju.

15. U odnosu na navedene odredbe spornog ugovora o kreditu u dijelu u kojem je otplata anuiteta vezana uz valutu švicarski franak, te također imajući u vidu iskaz tužiteljice, Sud zaključuje da tuženik nije na transparentan način informirao tužiteljicu o riziku intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj uz švicarski franak, o činjenici da je takav rizik veći u odnosu na rizik u valutnoj klauzuli vezanoj za euro, a niti o činjenici povećanog rizika istovremenog ugovaranja i promjenjive kamatne stope i valutne klauzule.

16. Iz iskaza tužiteljice jasno proizlazi da se o ugovorenoj valutnoj klauzuli nije pojedinačno pregovaralo odnosno da je navedena odredba ugovora dio unaprijed formuliranog standardnog ugovora tuženika, na koju tužiteljica nije imala mogućnost utjecaja, te tuženik koji je bankarska institucija u čije poslovanje ulazi sklapanje ugovora o kreditu i koji raspolaže stručnim znanjem, u odnosu na kojeg je tužiteljica u „slabijem“ položaju, nije tužiteljicu informirao o mogućim posljedicama sklapanja navedenog ugovora o kreditu, a tuženik nije dokazao suprotno.

17. Naime, pravo je tuženika da s aspekta isplativosti svog poslovanja u ugovorima o kreditu ugovara valutnu klauzulu, međutim tuženik je bio dužan, nudeći svoj proizvod tužiteljici, istu informirati o smislu i sadržaju odredaba o valutnoj klauzuli i skrenuti joj pozornost na parametre o kojima ovisi kretanje tečaja švicarskog franka u budućem razdoblju otplate kredita, a tuženik nije dokazao da je to i učinio.

18. Dakle, temeljem svega navedenog, Sud zaključuje da su odredbe čl. 4. i 7. Ugovora o kreditu broj 9012293479, od dana 20. veljače 2007., u dijelu kojem je redovna kamata promjenjiva sukladno odluci Banke o kreditiranju građana i u dijelu u kojem se anuiteti vežu uz valutu švicarski franak, bile sastavni dio ugovora sastavljenog od strane tuženika, da o tim odredbama između stranaka nije bilo pregovora, niti je tužiteljica utjecala na sadržaj istih, čime je tužiteljici, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, kao jednom od temeljnih načela obveznog prava, nametnuta obveza koju objektivno nije mogla sagledati kao cjelinu u vrijeme zaključivanja ugovora, te da su takve odredbe nepoštene sukladno odredbama čl. 81. st. 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03, dalje: ZZP) i čl. 96. st. 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12 i 56/13, dalje: ZZP/07) kojima je propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac zbog čega potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, te u konačnici ništetne, sukladno odredbama čl. 87. st. 1. ZZP i čl. 102. ZZP/07.

19. Dana 2. prosinca 2015. tužiteljica i tuženik sklopili su Dodatak Ugovoru o kreditu broj 9012293479 radi provedbe postupka konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR.

20. Ovaj sud smatra da je Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 102/15; dalje: ZID ZPK/15) donesen nakon što je ocijenjeno da je u području potrošačkog kreditiranja došlo do znatne neravnoteže u odnosima između korisnika kredita kao potrošača i banaka kao kreditora (trgovca) u odnosu na ugovore o kreditu sklopljene u posebnom razdoblju od 2004. do 2008. godine koji su denominirani u kunama s valutnom klauzulom u CHF s obzirom da je tečaj CHF izrazito jačao s vremenom te su rasle ugovorene promjenjive kamatne stope što je dovelo u izrazito težak položaj korisnike kredita i potrošača. Stoga je ZID ZPK/15 imao za cilj otkloniti nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i osigurati korisnicima kredita u CHF, odnosno u kunama vezano za tečaj CHF, isti položaj u odnosu na korisnike kredita u valuti EUR. Na temelju odredbi čl. 19.b i čl.

19.c koji su dodani čl. 1. ZID ZPK/15 proizlazi da vjerovnik i dužnik uređuju svoje odnose u pogledu valute obveze i kamatne stope za cijelo razdoblje od sklapanja kredita pa nadalje (na način da se korisnik kredita dovodi u isti položaj kao da je ugovor o kreditu sklopio uz valutnu klauzulu u EUR) s time da se razlika između više uplaćenih iznosa i obveze koju bi potrošač imao da je sklopio ugovor s valutnom klauzulom u EUR računa kao preplata, kojom se ovisno o okolnostima slučaja postupa sukladno dodanoj odredbi čl. 19.c st. 5. ZID ZPK/15.

21. Sklapanjem Dodatka Ugovoru o kreditu broj 9012293479 od dana 2. prosinca 2015., na temelju odredbi ZID ZPK/15 kojim su stranke iznova od dana sklapanja Ugovora o kreditu uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope, na valjan način, ugovoren među strankama, prestala je obveza tuženika (čl. 160. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23; dalje: ZOO) na povrat više plaćenih iznosa s osnove ništetne odredbe o načinu promjene kamatne stope ugovornih kamata i valutne klauzule u CHF, a koja bi obveza proizlazila iz opće odredbe obveznog prava (čl. 1111. st. 1. ZOO-a) i ti, više plaćeni iznosi, nisu bez pravne osnove ostali u imovini tuženika. ZID ZPK/15 je u odredbama čl. 19.d i čl. 19.e propisao detaljnu, jasnu i transparentnu proceduru koja je prethodila zaključenju Ugovora o konverziji, kao i sadržaj tog ugovora, pa je tužiteljica kao potrošač bila u prilici još prije sklapanja Dodatka Ugovoru proučiti njegove odredbe.

22. U skladu s navedenim, primjena posebnog propisa (ZID ZPK/15) derogira opće odredbe ZOO-a o pravnim posljedicama ništetnosti na način da se svote koje su plaćene na temelju nepoštenih ugovornih odredbi o jednostranoj izmjeni stope ugovorne kamate te devizne klauzule u CHF, ne vraćaju potrošaču, već su iskorištene u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene valjanim Dodatkom Ugovoru o kreditu, a na način kako je to određeno u ZID ZPK/15. Kod toga ovaj sud napominje da nije pravno odlučno u kakvom su položaju oni potrošači koji su prihvatili konverziju u odnosu na one koji nisu jer je to bio izbor kojeg je ZID ZPK/15 jasno definirao i u slučaju tog izbora potrošači koji su prihvatili konverziju više se ne nalaze u položaju dužnika iz kredita s valutnom klauzulom u CHF. Dakle, radilo se o valjanom izboru koji je učinjen od strane korisnika kredita i potrošača i u skladu sa zakonom čija ustavnost i zakonitost nije dovedena u pitanje. Na potrošače koji su konvertirali kredit primjenjuje se specijalni propis ZID ZPK/15 na temelju kojeg je konverzija kredita provedena i između stranaka zaključen Dodatak ugovoru o kreditu koji izaziva pravne učinke.

23. U ovakvim okolnostima valja zaključiti da zamjena nepoštenih ugovornih odredaba zakonskim odredbama uspostavlja stvarnu ravnotežu u pravima i obvezama kako tužiteljice kao potrošača, tako i tuženika (banke) kao trgovca jer, s jedne strane, omogućuje donošenje informirane odluke o sklapanju ugovora o konverziji od strane potrošača budući da je potrošač kao slabija ugovorna strana objektivno bio u mogućnosti informirano procijeniti hoće li prihvatiti ili odbiti ponudu banke za sklapanje ugovora o konverziji. Pritom se posebno naglašava da je zaključenje ugovora o konverziji ovisilo o volji potrošača jer je samo potrošaču ostavljena mogućnost izbora prihvaćanja ili neprihvaćanja konverzije. S druge strane, ovakav način uređenja zamjene nepoštenih ugovornih odredbi omogućuje i balansiranje interesa potrošača i trgovca na tržištu.

24. Naime, učinak konverzije prema ZID ZPK/15 djeluje ex tunc što omogućuje uspostavu činjeničnog i pravnog okvira u kojem bi se potrošač našao i bez postojanja nepoštene ugovorne odredbe. Tako stvorena mogućnost uspostave činjeničnog i pravnog okvira kakav je postojao, već sama po sebi, ima restitucijski učinak jer omogućuje vraćanje koristi koju je druga ugovorna strana (trgovac) stekla od potrošača po osnovi nepoštene ugovorne odredbe i to u okolnostima i u proceduri koja je unaprijed poznata i unaprijed svim stranama predstavljena kao jednokratna mjera i trajno rješenje. Na taj je način, zaključenjem Dodatka Ugovoru o kreditu koji je zaključen prema pravilima posebnog propisa (ZID ZPK/15) uspostavljena ravnoteža između efektivne zaštite i zahtjeva pravne sigurnosti, kao i zaštite legitimnih očekivanja strana u ugovornom odnosu koje su postupale u dobroj vjeri u opsegu obračuna izvršenog u smislu odredbe čl. 19.c u vezi s čl. 19.e ZID ZPK/15 (prema odredbi čl. 19.e ZID ZPK/15, potrošači snose: razliku u početnoj glavnici zbog kupoprodaje deviza iz čl. 19.c st. 1. toč. 1. ovoga Zakona, zatim iznos naplaćenih zateznih kamata, naknada troškova iz čl. 19.c st. 1. toč. 4. ovoga Zakona te iznos kamata i tečajnih razlika na ime preplate iz čl. 19.c st. 1. toč. 5. ovoga Zakona). Interveniranje u takav pravni odnos na način koji to tužiteljica zahtijeva - unutar opsega obračuna izvršenog prema odredbi čl. 19.c u vezi s odredbom čl. 19.e ZID ZPK/15, bilo bi suprotno slobodi ugovaranja i slobodi tržišnog natjecanja koja izvire iz slobode ugovaranja.

25. Slijedom navedenog, valjalo je odbiti zahtjev tužiteljice u dijelu u kojem potražuje glavnicu preplaćenih iznosa na temelju nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli u CHF i promjeni kamatne stope na temelju jednostrane odluke tuženika. Međutim, tužiteljica je tužbenim zahtjevom zatražila i zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o deviznoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi i to za razdoblje od dana plaćanja pojedinačnih mjesečnih obroka kredita do sklapanja Dodatka Ugovoru o kreditu. Prema pravnom shvaćanju ovoga suda taj dio nije obuhvaćen obračunom u konverziji niti je uređen u ZID ZPK/15 pa je u tom dijelu osnovan zahtjev tužiteljice na temelju općeg propisa iz čl. 1111. i čl. 1115. ZOO-a.

26. Sud je na prijedlog tužiteljice, izveo dokaz financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem po vještakinji Dragani Bubalo koja je u svom pismenom nalazu i mišljenju od 24. ožujka 2026. navela kako razlika između mjesečnih iznosa ugovornih kamata za koje je tuženik stvarno dužio tužiteljicu i između mjesečnih iznosa ugovornih kamata koje je tužiteljica trebala plaćati prema početno ugovorenoj kamatnoj stopi sveukupno iznosi 4.806,67 eura. Pozitivna razlika između mjesečnih iznosa anuiteta koje je tuženik stvarno naplaćivao od tužiteljice i između mjesečnih iznosa anuiteta koje bi tužiteljica plaćala da su joj mjesečni anuiteti obračunavati po tečaju CHF po kojem je kredit isplaćen sveukupno iznosi 8.389,60 eura. Dana 02.12.2015. sklopljen je Aneks Ugovora o kreditu broj 9012293479. Navedeni dodatak Osnovnom ugovoru sklopio se između ugovornih strana radi provedbe postupka konverzije denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR na način i u rokovima propisanim Zakonom o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN br. 102/2015). Navedenim ugovorom prema izračunu konverzije na dan 30.09.2015. utvrđeno je sljedeće: na dan 30.09.2015. prema povijesnom otplatnom planu kredita (te prema izvatku otvorenih stavaka banke) nedospjela glavnica CHF kredita iznosi 54.949,69 CHF (384.235,76 HRK), dok je dodatkom ugovora o konverziji nova glavnica utvrđena u visini 266.249,51 HRK (34.860,82 €). Na taj način je konverzijom kredita, 30.09.2015. smanjena nedospjela

glavnica kredita za 117.986,25 HR, prema početnom otplatnom planu nedospjela glavnica je trebala iznositi 53.679,72 CHF, po početnoj kamati i tečaju po kojem je kredit isplaćen (243.095,48 HRK), prema izračunu konverzije neotplaćena glavnica kredita u EUR iznosi 34.860,82 € (266.249,51 HRK). Ova razlika u glavnicama iznosi 23.154,03 HRK (3.073,06 €). Uz pretpostavku da su odredbe ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli ništetne, uz izračune razlika u promjenjivoj kamatnoj stopi i promjenjivoj valuti i ovaj iznos razlike u glavnicama također ide na štetu tužiteljice. Preplata utvrđena u konverziji iznosi 6.642,76 €, a predstavlja zbroj svih pojedinačnih mjesečnih uplata u korist simuliranog EUR kredita i ukupno dospjelih obveza za taj EUR kredit. Financijske benefite navedene preplate tužiteljica je stvarno konzumirala tek po dospijeću 50% iznosa budućih anuiteta, sukcesivno u razdoblju nakon konverzije. Uz predmetne ništetne odredbe ugovora, tužiteljica bi u razdoblju otplate kredita od samog početka do dana konverzije, sa potrebnom uplatom od 270.456,28 kuna došla do nedospjele glavnice od 243.095,46 kuna, a na realizirani način, uz stvarnu uplatu iznosa od 354.527,85 kuna, došla ne do nedospjele glavnice u iznosu od 266.249,51 kuna, koliko joj je priznato konverzijom. Na taj način tužiteljica je preplatila iznos od 84.071,57 kuna te se isti odnosi na plaćenu razliku u kamati i tečaju CHF, koja je utužena u ovom predmetu, kao i na razliku u glavnici konvertiranog kredit, s tim da tužiteljica tuži samo razdoblja u kojima je platila veći iznos za anuitete. Dodatkom ugovora o kreditu tužiteljici je priznata preplata u visini od 6.642,76 €. U zaključku ovog dijela vještačenja, utvrđuje da konverzijom, pod uvjetom da su odredbe ugovora o kreditu u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu ništetne, provedenom konverzijom nije došlo do potpunog obeštećenja tužiteljice u odnosu na prvotno ugovorene odredbe glede promjenjive kamatne stope i valutne klauzule.

27. Tužiteljica nije imala prigovora nalazu i mišljenju stalne sudske vještakinje, dok je tuženik prigovorio izračunu vještaka ističući da je u potpunosti pogrešan, te ne odgovara otplatnom planu i dokumentaciji u spisu. Sud smatra ovaj prigovor neosnovanim u cijelosti jer je upravo iz priložene dokumentacije u spis, a koju je izdao tuženik, vidljivo da je kredit otplaćen.

28. Dakle, tužiteljici pripadaju od dana sklapanja Ugovora o kreditu broj 9012293479, od dana 20. veljače 2007., pa do dana prestanka obveze izvršenom konverzijom kredita zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem ništetnih i nepoštenih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i deviznoj klauzuli u CHF, što znači na sve one iznose koje je tužiteljica plaćala više od početnog tečaja i od početne kamatne stope. Kod toga je također potrebno dodati da tužiteljici te zatezne kamate pripadaju u cijelosti i bez oduzimanja od bilo kakve preplate utvrđene Dodatkom Ugovoru o kreditu broj 9012293479, na temelju ZID ZPK/15.

29. Stoga je tužiteljici dosuđena zatezna kamata na svaki pojedini mjesečni iznos utvrđene tečajne razlike i razlike po osnovi promjene kamate, po mjesecima sukladno nalazu i mišljenju vještakinje, od datuma dospijeća obveze plaćanja, temeljem odredbe čl. 29. ZOO-a.

30. Nadalje, prigovor zastare kojeg ističe tuženik nije osnovan. Naime, Vrhovni sud RH je na sjednici Građanskog odjela broj Su-IV-47/2020 održanoj 30. siječnja 2020. za pravne situacije restitucijskog zahtjeva kod ništetnih ugovora zauzeo pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve što su primile na temelju ništetnog ugovora kao

posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Dakle u vrijeme donošenja ove presude tužbeni zahtjev tužiteljice nije zastario, jer zastarni rok, prema navedenom pravnom shvaćanju Vrhovnog suda RH, još nije ni počeo teći.

31. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 4. ZPP-a kojim je propisano da ako su stranke djelomično uspjele u parnici u približno jednakim dijelovima, sud može odrediti da svaka stranka snosi svoje troškove ili da jedna stranka naknadi drugoj stranci samo pojedine troškove primjenom članka 156. stavka 1. ovoga Zakona. Slijedom navedene zakonske odredbe, Sud smatra pravičnim da svaka stranka snosi svoje troškove budući su stranke djelomično uspjele u parnici u približno jednakim dijelovima.

U Petrinji, 30. listopada 2026.

Sutkinja
Blaženka Navara

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba. Žalba se podnosi putem ovoga suda pismeno, u tri primjerka, u roku od 15 dana od dana objave presude, a o njoj odlučuje nadležni županijski sud.

DNA:

1.Tužiteljica Ivana Dolenac, po punomoćnici Ani Smolčić, odvjetnici iz Siska

2. Tuženik Privredna banka Zagreb d.d., po punomoćnici Maji Čuljak, odvjetnici iz Zagreba

Broj zapisa: **9-3088f-70f25**

Kontrolni broj: **0832d-03e3e-720e2**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Sisku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.